

Fará una entremaliadura cada diumenge

Any 1.er * Barcelona 13 Mars 1904 * Núm. 11

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Rambla de las Flors, 11
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Catalunya, un any. . . .	3 Ptas.
Idem, un semestre . .	2 id.
Extranger, un any. . . .	5 id.

Ben bé ets de planyer Corea,
humiliada estás al peus
de dos pobles que's barallan
pera pendre 't tot lo teu.

Entremaliaduras

Bo Quico! quin fret la setmana passada, ja os dich jo que'n feya que pelava y vetaqui que distret fent la *movilisació* de la meva *Esquadra* no'm vaig adonar que queya neu y la barretina'm va quedar tota blanca: ¡oy! per cert que fins me va agradar, perque com lo color blanch es senyal de Pau si hagués sortit algun barco extranger en el meu gibrell, no hauria tirat cap canonada veyent lo color que jo portava.

¡Noys! aquest any si que la festa de Sant Medí ha sigut una mica esgarrada, ab aquell temps que feya, per xó la *colla* no va mancarhi al Aplech ab l'abandarat á cavall com los altres de la comitiva. Vejent jo días axís en que's celebran festas com aquestas de debó m'hi engreixó y fins las calsas me tivan, perque allavors se veu el carácter dels meus compatricis; lo primer, cap á visitar el Sant en la seva capella ahont s'hi veuhen re-

presentallas de tota mena, després lo dinar á tall de pagés, sense taula, ni cadiras, el sarau en la era per pairlo millor y fins al any que ve, si tenim vida y salut. Axó es modo de divertirsesense perjudicar lo cos, ni la butxaca, per axó'n soch tan partidari de aquestas costums antigas que *d'anys* y panys se celebran sovint per tots los indrets de Catalu-nya.

¡Ah! que ja heu anat á

veurer á Sant Olaguer, aquell Sant Bisbe, patró de Barcelona, que's conserva tot senser al altár del Sagrament de la nostre Catredal, després de fer aprop de 800 anys que es mort? Jo no hi manco cada any per la seva festa á visitarlo, donchs á mes de ser

una santa persona, fou un dicidit defensor de nostra patria, guerrejant en los camps de batalla al costat del nostre Príncep lo Comte Ramón Berenguer III lo Gran, y assistintlo ab sos concells pera lo bon govern de Catalunya durant tota la seva vida; essent á mes de Bisbe de Barcelona, lo primer Arquebisbe de Tarragona, després d'haverne fet fugir los moros. Per això vos aconsella l'aneu á visitar, vostre amich,

En Patufet

Lo malaltó

Lo nen jeu al llit
ab la galta encesa
y'l pit pantejant;
l'arbora la febre.
Sentada áprop d'ell
está sa mareta;
sos ulls guaytant fit
al infantó tendre,
al fill estimat
que potser vá á perdre.
Fa molts pochs instants
que ha sortit el metje;
després de polsál
y mirar sa llengua
ha dit aquests mots:

no asseguro res,
pró si per'quest vespre
tot y delirant
no puja la febre
potser lograrém
salvar sa existencia.
Del remey aquest
que diu la recepta
cad'hora ni'n don
tres culleradetas.
El nen tot rebech
diu que res vol pendre;
no vol cap remey,
sols vol aygua freda,
y a desvariejar
tot seguit comensa.
Sent el rajolí
grat de una fonteta
regant un camp vert
tot plé de floretas,
y aixis qu'ell content
son llabi hi rabeja,
ve un angel bufó
y al cel se l'enmena
dihentli que Deu
te un'aygua tan fresca
com no n'ha begut
may ningú á la terra,
que si'n vol tastar
ne porta á sa destra
un cantí tot ple....
y'l nen la boqueta
obra ab molt delit;
llavors ab llestesa
li fica ella la
medecina aquella

. . . .

Ja quasi está bó,
la convalescencia
vá fent lo seu curs.
Ab goig que'l corversa,
mirantse en sos ulls
ja pot sa mareta
sos rossos cabells
amoixá ab tendresa.
y un pur raig de sol
entrant per la escletxa
la cara del nen
també petoneja.
Los nuvols s'han fós
y'l cel es de festa.

Lluiset Llansa

De la vida

—No sigas tonta, Riteta meva; ¿per qué guanyo poch te desesperas? No tens gens ni mica de rahó, y mira: jo'm crech molt rich desde que se una cosa. ¿Vols que te la conti, Riteta?

Aixís deya'l bon Tomeu á sa muller mentres venían del camp un día cap al tart, del cor de l'hivern, ab

una boyra baixa que'ls mullava las caras, mentres avansavan dret á llur casa per arreglar lo sopar y endressar las eynas. La terra era relliscosa y lo camí's feya llarch; per axó'n Tomeu volgué distreure á sa muller de la tristesa que la encongía.

—¿Vols que t'ho conti? Donchs mira: tú molt te creus ser pobre, y ja veurás després de lo que t'explicaré, si som ó no prou richs ab los vuit rals de jornal que guanyém. Es aixís:

Una volta un rey molt amich dels seus vassalls y molt aficionat á comunicarse per diferents medis ab la gent mes humil de son regne, va saber que'n una vila casi ignorada hi vivia un mosso llaurador, d'uns quaranta anys de edat, bondadós, francot y campetxano, que, á pesar de no guanyar mes de sis rals diaris de jornal, se creya l'home mes felís y content del mon.

Volgué'l rey coneixer personalment á son vassall, y una tarde'l sorprengué ab sa inesperada visita.

Ab la senzillesa mes franca saludá lo mosso al monarca, preguntantli:

—¿Y quín es lo motiu de la vostra visita?

—Desitjava parlar un ratet ab vos, bon home.

—Donchs aquí estich, esperant honrarme ab la vostra reyal conversació.

—¿M'han dit qu'estéu sempre content?

—Sempre.

—¿Que sou l'home mes felís de la terra?

—Es veritat.

—¿Que sols guanyéu sis rals de jornal?

—També es cert.

—¿Y teniu molta familia?

—Un xich, donchs tinch muller, dos fills, una filla y los meus pares ja vellets, que encara trastejan per casa, gracias á Deu.

—¿Y com vos arriba un sou tant petit?

—Compleixo totas mas necessitats ab sobras.

—¿Y cóm pot ser? Explícat.

—Ab mon jornal sostinch totas mas obligacións, pago deutes atrassats, posso diners á guany y encara me'n sobran per tirarlos per la finestra.

—Vos esteu boig, bon home,—digué lo rey tot sorprés.

—No estich boig, senyor, que aixó es la veritat.

—Si no m'expliquéu mes clar aquest enigma, no puch ni vull escoltarvos.

—Senyor, no us enfadéu, que aixó está renyit ab mon sistema, y escoltéu.

—Parléu, donchs.

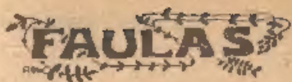
—Es molt senzill. He dit que *sostinch mas obligacións* perque á tots mantinch ab los sis rals de jornal que guanyo; *pago deutes atrassats* perque mantinch á mos estimats pares; *poso diners á guany* perque sostinch á mos fills, que, una volta grans, ells me mantindrán á mi, com jo mantinch á mos pares; y, per últim, *tiro diners per la finestra* perque mantinch á una filla que'l día de demá se'm pot casar y cap benefici ne trauré d'ella. Ja veu lo senyor rey com en res li enganyat y li prego no'm tinga per boig, com fa poch ha dit.

Sorprés lo rey de la sabiesa natural d'aquell home, á cop de vista rústich y ignorant, contan que'l rey lo pensioná y que més d'una vegada li demaná concells y li consultá sa opinió sobre diferents assumptos de difícil solució per la majoría de sos mellors concellers.

—Ja veus, Riteta meva, si ets justa en quixarte; de tot hem de dar gracias á Deu, si volém viure tranquils. Y digas: la satisfacció d'arribar á casa, besar á nostres fills y abrassar als pares vellets, ¿no val el sacrifici del travall honrat?

MIRANIUS

* * *

DE ISOP

Del Llop y de la Grua

Un famejant Llop devorant una fera se li atravessá un os en la gola, y prometent grandíssims donatius á la Grua, si ab lo bech lo deslliurava de un tant grandíssim perill, la benigne Grua, moguda de pietat, trayent lo os de la gola, prestament lo remediá.

Més requirint aprés la Grua al Llop, que la remunerás del treball, respongué aquell: ho ingrata y maligna Grua, no't recordarás que tenint lo cap dins la meva boca, te podía degollar si volguera? Donchs quina altra remuneració te puch fer de major estima, que aquesta?

Descobre aquesta faula, que lo servey ques fa al ínich, tot temps resta irremunerat.

Lo plaer que fas al ínich, no es remunerat.

Decididament la setmana passada fou de poch trasvals en materia de assumptos de teatres. Las novetats las deuhen guardar per Pasqua, que'l temps se presenta rialler y ab mes ganas de treurers

L'hi está bé

I. Com ho arreglarás cabás pera inflar la bomba?... Al gas!

II. Malhaja! S'ha reventat y ab el gas tot jo m'hi inflat.

la pols de sobre. Per parlar de quatre carrinclonadas que avuy día s'arrossegan per aquests mons de Deu, la veritat, val mes no dir res y entretenirse ficant lo nas en algun *cinematógrafo*, que al cap de vall ab un ralet de gasto vos donan *fonógrafo, vistas fixas, vistas movibles*... y un enlluernament d'ulls que quan ne sortiu talment sembla que tot lo que veyeu, ho es un *cinematógrafo*. L'altre día volía entrar al Tívoli, pero, que hi farém, estava de pega. Com que'n aquest temps esquilan los arbres perque després brotin ab mes forsa, vetaquí que al atravessar lo Passeig de Gracia, una branca me va caure als peus que si'm descuydo m'obra el cap. ¡Y quínas riallas que hi feyan aquells babaus enfilats per las brancas! La sort que jo soch passífich y que un guarda passeig coix, va interesarse per mí y va acompanyarme un ratet, pero aquella gent encare reya

é per tafaner

III. ¡Ay, ay! Qu'es estrany aixó que la bomba sigui jo!

IV. Quina por, varúa n'ell! Me ve gran tota la pell.

ab mes furia que may. Jo no se si's reyan de mí ó del guarda, tal vegada de tots dos. Al últim, vaig arribar al Tívoli, mes si, Tívoli m'has dit, un lletrero molt gros deya que tot estava despatxat, com si diguessim, un altre día germá, que avuy has fet tart. Ja volía protestar y darme á coneixe y fer valer las mevas influencias pero tot rumiant la mostra vaig pensar que lo millor sería anarhi un altre vegada, perque á mi no m'agrada veure las funcións comensadas. Al travessar altre cop lo Passeig, ja vaig tenir bon ull en no caure en lo parany d'aquella gent que ab las sevas eynas fan caure las despullas dels arbres perque á la primavera revisquin ab mes ufana y el estiu ens dongan bona ombra.

Cristóful

* * *

La Llebreta

Se ajuntan uns quants noys de entre ells se'n trían tres, un que fa de *llebre* que's procura sía dels que corren mes, un al tre que fa de *pagés* y un que's lo *cassador*. Los altres noys fan de *gossos*.

Lo que fa de *llebreta* se posa un xich lluny del *cassador* que te los *gossos* assentats al seu volt, ajupit, figurant que menja. Passa allavors lo *pagés* per la seva vora, tot xano, xano fent com si no la vejés y se'n va cap al *cassador* y li diu:

PAGÉS: Una llebreta'n tinch [al camp
Que'm pastura la verdura
Que se'm menja l'ensiám
¿Me voldria deixar los gossos?

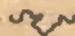
CASADOR: Are esmorzan.

Lo *pagés* se'n va y al poch rato torna y diu lo mateix, lo *cassador* li contesta:—Are dinan, brenan, sopan, dorman, peró si vol los hi deixo desseguida. Quan los deixa, diu:—ja venen.—Allavors, lo *cassador* li atía los *gossos* cridant: ¡apa! ¡á la llebre! ¡agaféula! correntli tots al darrera, mentres los *gossos* van fent ¡nyiu! ¡nyau! ¡nyiu! nyau!

Quan los *gossos* l'han agafada, lo *cassador* crida: ¡portéula! y junt ab el *pagés* los hi va á pendre. Lo *pagés*, allavors, li dona las gracias per lo favor que li ha fet y s'acaba el joch.

Com que desarrolla tot l'organisme y especialment l'aparato respiratori y en cambi no hi ha perill de pendrer mal de cap mena; veus-aquí perque vos l'ha esplicat,

EN SET CIENCIAS

Vos faig sapiguer que la setmana entrant, si Deu vol, comensaré á publicar la moda del vestit pera nenas, pera la vinent temporada d'istiu y después ho faré, també, pera los nens, perque jo encare que vaigi vestit á l'antiga, que per res del mon deixaré la barretina y els espardenyas, vull que los meus estimats amiguets vaigin á la moda, que per això s'ha dit *Menjar á gust y vestir á gust*, ab això ja vejeu si vos estimo y penso ab vosaltres

*

Tinch de fer una advertencia als nens y nenas de fora y es, que quan las solucions no capigan en una tarjeta postal, com la del exercici gramatical de la setmana passada, poden enviarla per carta, ab sello de un quart de centim, deixantlo sobre obert, y possanti á mes de la direcció. *Originales para imprenta.*

La mateixa advertencia faigs als que m'envian originals.

Era guapo y ben plantat
mes com no va creure al pare
mireulo com se trova, are
que'l vici l'ha dominat.

Colaboració infantil

**Consells
als nens, al matí, al aixecarse**

Aixecat depressa
resa un poquet
treute la peresa
y rentat ben net.

Quan t'haigis rentat
la llissó repassa
y pentinat be'l cap,
abans d'aná á classa.

Esmorza ab calmeta,
reposa un xiquet,
repassa la lletra
y á estudi de dret.

Aixis vos demana
cumpliu sos consells
un amich tarambana
ple de ideals vells

CARLITUS (10 anys)

Lo mal creyent

Escolta, PATUFET, qu are et vaig á contar una cosa que m sembla que t agradará.

En Pep era un xicot molt dolent y entremaliat. A estudi, que poch que hi anava; sempre fugía ab los altres companys á jugar á la plassa del poble. No escoltava'ls consells ni renys de la seva mare ni de ningú, sempre volía anar á la seva Sols esperava ab delit lo diumenge, pera poguer fugir del poble, en lloch d'anar á missa á la capella, com li manavan

Sa mare li deya: «Escolta bé la veu de la campana; mira que encara que t'allunyis del campanar, allí't vindrá á buscar». Lo baylet, bó y burlantse n, pensava: «La campana no hi ha pó que fugi del campanar», y ell que fuig corrent á mes no poguer, corrent sempre, com si d'estudi escapés.

«Del campanar no's sent la veu», pensá la mare. Mes... vet'aquí que, alcalsantlo la campana, ¡oh!, se va espantar de tal manera, que la sang de las venas se sentía gelar. Y tement de que no l'atrapessen, corría esporuguit, sens sapiguer 'hont anava, perduda l'esma.

Mes, tot d'un plegat, refentse de cap y de nou, ab molta embranzida, corre desesperat camps, sembrats y verdissas á través cap á l'Iglesia.

Y tots los diumenges y festas no va faltar may més á missa, recordant sempre lo que li deya sa mare, sense esperar la veu de la campana que'l cridés.

¡Eh! Patufet, ¿qué te'n ha semblat d'aixó, t'agradat?

Donchs, adéu, y fins á un altre día que'n conti un altre.

Frederich Flos G.

(De la cansó de Schumann *La campana que camina.*)

Cada diumenge

Germanets no discutíu
qu'en vá son vostras rahons,
qui ha encertat las solucións
cofoya, aquí la teníu.

Epigrama

Entra á un estanch ple de gent
un xicot molt lleig y borni,
y demana ab forta veu:
una capsa... cuyti... donguim!

Y una noya de servey
veyent que tots feyan l'orni,
y creyent que anava á n'ella
aquella mirada d'odi,
li allarga ab gesto espantat
un gran *capsa* de bróquil.

LLUISET LLANSA.

—*Hola, amigo Periquito!*
—Carám, com vas engrexante
are sí que podrán dirte
Pancho, ab tan grossa panxa.

Bons consells

La instrucció es l'adorno del rich y la riqueza del pobre.

—

Tothom pot enganyarse; sent propi dels ignorants l'insistir en una equivocació.

—

Sabi es qui practica'l be, y no aquell que l'aconsella y no 'l practica.

—

La educació es pera la joventut lo que l'aygua pera las plantas.

—

Val mes un sol company bo, que cent amichs dolents.

—

Una conciencia tranquila es lo mellor dels cuixins.

—

Endevinallas

Xarada

—¿Ahont vás *noy gran* tan depressa
ab aquest barretinet
ficat fins á las orellas?
Sembla que tinguis molt fret.
—¿Y qui ets *dos* que aixís me parlas?
—Donchs jo soch jo..... y ningú més
—Enterat quedo de sobras,
y jo soch en *total*...ves!
—¡Ay vatuanada no hi queya!
si't coneix ja'l mon enter.
—Pochs n'hi han de la meva alsada
que ja's guanyin lo *primer*.
Ara vindrás ab nosaltres
á jugá una estona á *tres*.
—Cá! si jo al *tercera* hi jugo
ab las lletras y'ls papés.
—Adeu! axí'm despedeixo
quedant de tú satisfet.
Ah...! saluda al teu *hu-doble*
—Ja'm deixa anar tot solet.

Espavilament

Tinch un safreig quadrat com aquest y al costat voldria ferne un altre que fos tres vegadas mes gran y també quadrat. ¿A veure si m'ajudeu á trovar la llargaria de sos costats.

MESTRE TITAS

Endevinalla

¿Quina diferencia hi ha entre un elefant y un tortell de pesseta?

*

Lo nen ó nena que encerti las tres endevinallas y envihi la solució á la Redacció, junt ab lo nom, edat y domicili, fins á las nou del vespre del dimecres, podrá ser escullida á la casualitat, pera concedirli lo periódich de franch fins á acabar l'any y de las demés, junt ab las que rebi fins dissapte á las nou vespre, n'esculliré vinticinch, també á la casualitat, que los hi regalaré'l periódich durant tot lo més d'abril, advertint que las solucións que rebi passat lo dissapte no las consideraré válidas.

Avís

Prego als senyors suscriptors de fora, procurin posarse al corrent per tot aquest mes, enviantme l'import de la suscripció en sagells de correu de quinze centims.

Tip. «ARTE MODERNO» de Vega y Mascaró, Passeig de Gracia, 83, baixos

Visitas d' "En Patufet"

(al Rey En Jaume I)

A vostres peus Rey en Jaume
vinch á flectar els genolls
ab l'humilitat més vera
y'l pur sentiment al cor.
Jamay podré de ma pensa
borrar lo vostre recort
per lo gran y lleal que foreu,
per sé espill de tot lo mon.
Al fer ab vos l'encaixada
estich delirant de goig,
que no's veu, que reys allarguin
la ma, á un baylet com so jo.

